

SOCIALE RECHERCHE OP DE LOER

een rapport van de SP Hulpdienst Leiden

Hans Hendriks

1. Inleiding

Dit rapport heeft niet de intentie om compleet te zijn. Het heeft de bedoeling om weer te geven wat de houding van de sociale recherche is bij eventuele verdenking van fraude bij sociale uitkeringen. Inhoudelijk kunnen wij niet ingaan op de (mate van gegrondheid van) de verdenkingen in de gemelde gevallen. Wel willen wij verhalen over het gedrag van de sociale recherche.

De SP is van oordeel dat bestijding van fraude moet. Uitkeringsfraude is immers te omschrijven als een vorm van solidariteitondermijnend gedrag. Maar de bestrijding van fraude moet wel plaats hebben met inachtneming van menselijke waardigheid, solidariteit en gelijkwaardigheid.

Wij wijzen u er met nadruk op dat mensen die het overkomt om 'opgepakt' te worden wegens sociale fraude, hiermee niet te koop lopen. Deze mensen zullen trachten dit zo lang mogelijk buiten het gezichtsveld van hun omgeving te houden. Laat staan dat men dit op een klachtenlijn meldt. De drempel is in dit soort zaken erg hoog, de vernedering is te groot. Toch hebben de meeste 'melders' toestemming gegeven hun gegevens te gebruiken (persoonlijke gegevens zijn bekend bij de SP-Hulpdienst Leiden e.o.)

De SP denkt op grond van bovenstaande dat de gemelde klachten maar een zéér klein topje van de ijsberg vormen, en dat het grootste deel zich onder water bevindt.

Alle wetten en regelingen in de sociale zekerheid, die de toekenning van uitkeringen en voorzieningen regelen, kennen de informatieplicht. Dat is de wettelijke verplichting voor de uitkeringsgerechtigde om de uitkerende instelling tijdig, juist en volledig, uit eigen beweging of desgevraagd, te informeren omtrent alles waarvan hij/zij weet of redelijkerwijs zou kunnen vermoeden dat het van invloed is op zijn recht op, duur van of hoogte van de uitkering. Van de uitkeringsgerechtigde, die zich ten nadele van de uitkerende instelling niet aan deze informatieplicht houdt, plegen we te zeggen dat hij zich schuldig maakt aan uitkeringsfraude.

Uitkeringsfraude doet zich vooral voor bij wetten, die de uitkering afhankelijk maken van de leefvorm van de uitkeringsgerechtigde. Dus de vraag of deze alleenstaande is of dan wel in gemeenschappelijke huishouding leeft met iemand anders. Dat komt vooral voor in de ABW, AOW, ANW en aanverwante uitkeringen.

Vooraf deze wetten zijn fraudegevoelig. Dit heeft alles te maken met de onduidelijkheid over wat er verstaan dient te worden onder het hebben van een gemeenschappelijke huishouding, leven als man/vrouw, man/man en vrouw/vrouw als zijnde gehuwd en de financiële verwevenheid. Uitkerende instellingen doen er weinig aan om hier duidelijkheid in te scheppen. De meeste verdachten zijn zich er dan ook niet van bewust dat zij iets verkeerd hebben gedaan.

2. Aanleiding

Voor dit onderzoek was aanleiding het stelselmatig binnenkomen van klachten bij de SP-Hulpdienst Leiden e.o., die al bekend was met het rapport v.d. ‘Werkgroep Noord Sociale Advocaten’, dat over hetzelfde onderwerp handelt (1999).

De SP-Hulpdienst Leiden e.o. heeft gemeend om ook een onderzoek te moeten instellen, om het probleem in kaart te kunnen brengen. De genoemde klachten in het genoemde rapport komen overeen met de hierna geschetste gevallen.

(Wij hebben er voor gekozen om de klachten die reeds bij ons bekend waren buiten dit rapport te houden en alleen die te vermelden die binnen kwamen in de klachtenweek van de SP-Hulpdienst Leiden e.o. en t.a.v. welke wij toestemming kregen deze te gebruiken).

3. Buitengewoon opsporingsambtenaar

Deze ambtenaren ontleen hun bevoegdheden aan art. 142 van het Wetboek van Strafvordering.

Voordat er een onderzoek gestart wordt moet er eerst toestemming zijn van de officier van justitie en door deze worden getoetst op rechtmatigheid.

De onderstaande lijst geeft een indruk met welke relevante artikelen uit het Wetboek van Strafvordering men te maken heeft;

3.1 De Gemeenten.

Gemeenten hebben geen gezamenlijk handshavingsbeleidsplan. Wel zijn alle afzonderlijke gemeenten, op grond van artikel 118 Abw, verplicht jaarlijks een plan en een beleidsverslag op te stellen gericht op bevordering van een rechtmatige en doelmatige uitvoering van de wet. De gemeenten verplichten zich per 1 januari 2002 in het jaarlijks op te stellen beleidsplan kwantitatieve en kwalitatieve doelstellingen op te nemen voor fraudepreventie, fraudebestrijding en de terugvordering van fraudeschulden;

De gemeenten geven direct na aansluiting van de betrokken gemeente op het landelijke Inlichtingenbureau, fraudesignalen af binnen 3 maanden beoordelen op noodzaak van nader onderzoek;

Als het vermoeden van fraude niet kan worden bewezen en sprake blijkt te zijn van financiële problemen, wordt door de gemeenten ingezet op een activerings- en arbeids-toeleidingstraject voor de betrokken cliënt in combinatie met schuldhulpverlening.

Lijst met relevante artikelen uit het Wetboek van Strafrecht voor de sociaal rechercheurs.

Misdrijven

Artikel 177	Omkoping ambtenaar
Artikel 177a	Omkoping niet met ambtsplicht strijdige handeling
Artikel 179	Ambtswang
Artikel 180	Wederspanningheid
Artikel 181	Ambtswang en wederspanningheid met letsel
Artikel 182	Medeplegen ambtswang en wederspanningheid met letsel
Artikel 184	Niet voldoen aan ambtelijk bevel
Artikel 185	Belemmeren ambtshandeling
Artikel 189	Verhindering aanhouding, verbergen, wegmaken sporen
Artikel 225	Valsheid in geschrifte
Artikel 226	Valsheid in geschrifte in authentieke akten
Artikel 227	Valse opgave in authentieke akte
Artikel 227a	Opgave onware gegevens
Artikel 227b	Nalaten verstrekken verplichte gegevens
Artikel 230	Valsheid in getuigschriften
Artikel 231	Vals reisdocument
Artikel 266	Belediging
Artikel 321	Verduistering
Artikel 326	Oplichting
Artikel 350a	Wegmaken gegevensdragers door opzet
Artikel 350 b	Wegmaken gegevensdragers door schuld
Artikel 362 t/m 363	Aannemen van steekpenningen door ambtenaar
Artikel 416	Begunstiging (opzetheling)
Artikel 417 bis	Begunstiging (schuldheling)

Overtredingen

Artikel 435, onder 4	Opgeven valse naam
Artikel 447 b	Onbevoegd houden van reisdocument
Artikel 447c	Actieve fraude
Artikel 447d	Passieve fraude

4. Gemelde gevallen

Mevrouw Van D. is geboren op 11-10-1935. Haar echtgenoot vertrok op 15 mei 1995 uit haar huis in Voorschoten. Op 24-11-1995 werd de scheiding uitgesproken. Het echtpaar was al vele jaren bevriend met het echtpaar J.. Mevrouw J. was in september 1994 overleden na een lang ziekbed. De moeder van mevrouw Van D., al 25 jaar weduwe, was in de loop van de tijd steeds hulpbehoevender geworden. In de periode na het vertrek van haar man is mevrouw Van D. haar moeder dagelijks gaan helpen. Dit werd nog versterkt doordat haar moeder van een trap viel. Hulp werd wel gevraagd, maar was niet te realiseren. Mevrouw Van D. voorkwam hierdoor een anders noodzakelijke opname van haar moeder. Op 15 juni 1998 is haar moeder opgenomen in Huize Duinstede. Ze was inmiddels incontinent en aan het dementeren. In de laatste maanden voor deze opname werd haar moeder verpleegd in een ziekenhuis. Mevrouw Van D. bezocht haar dagelijks, hield haar woning bij en deed haar was.

Inmiddels was het contact met de heer J. blijven bestaan. Zij bezocht hem regelmatig en verzorgde hem af en toe omdat hij een vorm van huidkanker had. In de loop van de tijd werd hun relatie intensiever. De heer J. zou in het begin van 1998 met zijn zus naar Australië gaan. De man van deze zus overleed plotseling, waardoor de al bestelde vliegtickets niet meer gebruikt zouden kunnen worden. De heer J. was, gezien zijn gezondheidssituatie, niet in staat om alleen te reizen. Mevrouw Van D. bood aan om hem te vergezellen. Aan de Sociale Dienst van Voorschoten meldde ze dat. Men ging akkoord. Tijdens deze reis verdiepte de relatie tussen beiden zich. Enkele maanden erna (rond juni 1998, na de opname van haar moeder) besloten ze om te proberen of samenwonen mogelijk was. Omdat ze nog onzeker bleef of dit de juiste keus was, hield ze haar woning aan. (3 mnd.) Bovendien maakte zij zich zorgen over de gezondheidstoestand van de heer J.. Als hij opgenomen zou moeten worden of zou overlijden zou mevrouw Van D. zijn huis moeten verlaten.

De aanhouding:

Op 8 oktober 1999 bracht mevrouw Van D. een bezoek aan de Sociale Dienst. Daar bleken twee mannen aanwezig te zijn die zich legitimeerden en die haar vertelden dat ze vrijwillig kon meekomen, anders zouden ze haar arresteren. Ze ging mee naar het politiebureau van Leiden. Daar werd ze gedurende 4 uur door 4 personen (ieder keer twee) ondervraagd. Ze vertelden haar dat ze verdacht werd van valsheid in geschrifte en van het oplichten van de Sociale Dienst gedurende een periode van 3,5 jaar. Mevrouw Van D. was zich niet bewust van deze zaken. Op haar vraag waar dit verhaal vandaan kwam, werd haar verteld dat haar broer een brief had geschreven aan de Gemeente Voorschoten. Met deze broer leefde zij al jaren in onmin. Tegelijkertijd vertelden men haar dat deze broer inmiddels was overleden. Mevrouw Van D. raakte door deze mededeling volledig van streek. Zij tekende een verklaring waarin ze toegaf dat ze willens en wetens 3,5 jaar de Gemeente Voorschoten had opgelicht. Toen mevrouw Van D. na een week het verslag kreeg belde ze onmiddellijk op om te zegen dat het verhaal niet overeenkwam met de werkelijkheid. Ze trok de verklaring in. Het antwoord was, dat dit niet meer kon, omdat ze getekend had.

Verder:

De Sociale Dienst stuurde aan mevrouw Van D. een brief waarin f. 64.000 teruggevorderd werd, zijnde de onterecht ontvangen bijstandsuitkering over 3,5 jaar. Door een brief van haar

advocaat aan het College van B en W van Voorschoten, waarin haar versie van het verhaal verteld werd, werd die terugbetaling verminderd tot f.17.000. Dit bedrag had betrekking op de periode van juni 1998 tot eind september 1999. De gemeente Voorschoten erkende daarmee feitelijk dat het verhaal van mevrouw Van D. aanvaard werd. Dit bedrag is inmiddels betaald, waardoor de affaire met de Gemeente is beëindigd.

De Rechtbank veroordeelde mevrouw Van D., op basis van het proces-verbaal, tot 4 maanden gevangenisstraf, waarvan 3 maanden voorwaardelijk. In plaats van één maand gevangenisstraf kan mevrouw kiezen voor 60 uur dienstverlening. Mevrouw Van D. heeft last van hernia, hoge bloeddruk en van een onregelmatige hartslag. Sinds 11 oktober 2000 heeft zij een AOW uitkering. Zij vraagt zich af op welke wijze zij inhoud kan geven aan die taakstraf.

Op 16 december 1999 zijn de heer en mevrouw J.-Van D., uit geldnood, in het huwelijk getreden.

2. Sociale gevolgen kunnen erg groot zijn;

██████-raadslid bezwijkt onder beschuldigingen

door Eric Went

LEIDERDORP - N. S. (53), raadslid van ████████, trekt zich met onmiddellijke ingang terug uit de Leiderdorpsse politiek. De van uitkeringsfraude verdachte politica kan 'de druk en de spanningen' niet meer aan. „Ik sta nog steeds achter mezelf en ben overtuigd van mijn onschuld. Maar dit raakt de partij ook. En dat wil ik niet aandoen. Eindelijk maart werd bekend dat S. wordt verdacht van steunfraude. Volgens de sociale recherche heeft zij geruime tijd een uitkering voor een eenoudergezin ontvangen, terwijl zij samenwoont met een man die 'een inkomen heeft dat hoog genoeg is om een gezin te onderhouden'. Zo heeft zij mogelijk 25.000 euro te veel ontvangen. S. heeft altijd beweerd dat zij onschuldig is. Het raadslid is daarom volop verwickeld in allerlei juridische procedures om dat te bewijzen. Maar vooralsnog zonder succes. Zo heeft de commissie beroep- en bezwaarschritten haar verweer onlangs nog van de hand gewezen. Dat betekent dat zij nu met de gemeente Leiderdorp is 'uitgepraat'. Maar S. geeft de strijd voor 'verbetstel' niet op. De druk wordt haar echter te machtig. „Dat ik zelf beschadigd ben, dat is tot daar aan toe. Daar kan ik wel mee leven. Te meer daar ik weet dat ik onschuldig ben. Maar door dit gedoe boert ook de partij aan geloofwaardigheid in en met die wetenschap kan ik niet verder. Bij zittingen geweldige mensen en zij verdienen dit niet. Dan vecht ik mijn strijd liever alleen uit, buiten de schijnwerpers.“

Partijvoorzitter A. M. heeft begrip voor de heislissing van S. „Heel verstandig dat ze deze stap heeft gezet, want het gaat niet goed met haar. Zij is een gevoelsmens en leidt zichtbaar onder de hele gang van zaken. Dan kan het in eens knappen en dan ben je veel verder van huis.“ Op kan ze blijven rekenen, stelt hij. „We hebben al met elkaar afgesproken dat ze achter de schermen actief blijft. Want het is een bijzonder inspirerende vrouw, aan wie we veel hebben. En dat ze onschuldig is, dat blijft voor ons recht overeind staan.“

Pagina 15:
"Vertrek S. chlique oplossing"

3. Mevrouw B. geboren 1969 te Oegstgeest.

Mevrouw is drie jaar gescheiden en heeft uit dit huwelijk 3 kinderen in de leeftijd van 3, 5, 12 jaar.

Vlak voordat mw. B de kinderen naar school ging brengen werd zij thuis aangehouden. Zij mocht zich amper aankleden en de kinderen naar school helpen. Ook mocht zij niet bellen voor een oppas. Met het gevolg dat de kinderen niet naar school zijn gegaan die dag en dat het 12 jarige op de andere kinderen heeft gepast.

Er is op haar behoorlijk wat druk gelegd door te dreigen de Raad van de Kinderbescherming in te schakelen, wat een traumatische ervaring uit het verleden van mevrouw was en alles weer zag gebeuren. Al met al heeft zij toch nog de gehele dag op het politiebureau gezeten.

Afwisselend in een cel/verhoorkamer. Zij heeft alles maar bekend om zo snel mogelijk weer naar huis te kunnen om bij de kinderen te kunnen zijn.

Achteraf wilde mevrouw haar verklaring aanpassen maar heeft daar geen gelegenheid voor gekregen. Het gehele gezin heeft, twee jaar later, nog steeds last van angstige momenten als er eens een politiewagen door hun straat rijdt.

4. Bij ons bekend;

'Ik heb helemaal niets verkeerd gedaan'

door Eric Went

LEIDERDORP - Veertien jaar geleden leerden ze elkaar via een datinglijn kennen. Zij, een net gescheiden Leiderdorpse met een werkloosheidsuitkering. Hij, een man van buiten de gemeente met allerlei gecompliceerde dwangneuroses en een WAO-uitkering. Een moeizame relatie bloeide op. „Maar samenwonen, daar is het nooit van gekomen. Dat zouden we met al zijn problemen niet eens kunnen”, benadrukt zij. De gemeente Leiderdorp beweert anders. Het tweetal heeft tien jaar lang een gezamenlijke huishouding gevoerd, stelt de sociale recherche. Zij worden daarom gesommeerd 50.000 euro aan teveel ontvangen uitkeringen terug te betalen.

Zij kan er nog steeds niet over uit. Precies een jaar geleden werd de Leiderdorpse samen met haar vriend in alle vroegte van haar bed gelicht door vier

sociale rechercheurs. U wordt beschuldigd van bijstandsfraude wegens vermeend samenwonen, luidde de verklaring. Of ze zich maar wilden aankleden voor een verhoor op het politiebureau. „Daar gingen we heel ontspannen en een beetje lachierig naartoe, want we waren er zeker van dat we niets fout hadden gedaan.”

Omdat hij vanwege al zijn dwangneuroses („Ik lijd aan straatvrees, pleinvrees, verlatingsangst, ik ben fobisch en regelmatig depressief”) een Pietje Precies is die graag wil weten waar hij aan toe is, had hij destijds nog speciaal op het Leiderdorpse gemeentehuis navraag gedaan of zijn opbloeiende vriendschap met de Leiderdorpse niet tegen de regels was. „Mag ik een aantal nachten per week bij haar slapen, heb ik gevraagd. Dat mocht. Als er maar geen financiële verstoring is, kreeg ik te horen. Ik stort alleen elke week honderd gulden in de huishoudpot, maar dat hebben we tot op de cent nauwkeurig berekend. Ik betaal mijn deel aan de boodschappen, en verder niets. Dat heb ik dus ook meteen maar tegen die smitte-

Leiderdorpse bestrijdt bijstandsfraude

naar gezegd. Dan denk je dat alles in orde is en dan staan er plots vier rechercheurs aan je bed.”

Na een uitgebreid verhoor („We werden als criminelen behandeld”) mochten de twee weer terug naar huis, en leek er geen vuilje meer aan de lucht. Totdat zij plotseling een brief kreeg dat de gemeente haar uitkering per direct had stopgezet. „Ik heb toen een voorlopige voorziening bij de rechtbank aangevraagd, want zonder geld kan ik niet krijgen ik dings voor de zitting de verklaring onder ogen die ik op het politiebureau heb ondertekend. Daar stonden dingen in die ik nooit gezegd heb. Zo zou ik toegegeven hebben dat ik tien jaar lang fraude heb gepleegd. Maar hoe kan ik dat gezegd hebben? Ik heb helemaal niets verkeerd gedaan.”

Ook hij vond passages in zijn verklaring die daar niet in thuis horen. „Ik schrok me te pletter. Het leek bijna wel een doodvonnis. Ik weet nog goed dat een rechercheur de verklaring aan mij heeft voorgelezen vanaf het

computerbeeldscherm, en dat ik daarmee kon instemmen. Daarna heb ik hem niet meer nagelezen maar wel ondertekend, dat is misschien stom van me. Maar zoals verwacht je toch niet? Je bent immers op een politiebureau. Die mensen moet je toch kunnen vertrouwen.”

Die 'valse verklaringen' blijven het (weet ik nu achtervolgen), beweren ze. „Zowel bij de gemeentelijke commissie beroepen bezwaarschriften als bij de rechtbank hebben wij zaken verloren omdat ze niet om die ene verklaring heen kunnen. We hebben nog wel een aanklacht ingediend tegen de sociale recherche wegens valsheid in geschrifte, maar dat heeft niets opgeleverd. Die lui houden elkaar gewoon de hand boven het hoofd.”

Beide benadrukken dat, hoezoer ze dat aanvankelijk misschien ook anders gewild hadden, samenwonen er nooit echt heeft ingezet. „Dat depressieve is een familiekwaal. Ik heb al heel wat psychiaters en instellingen afgelopen. Maar ik lijd aan heel

complexe toestanden, waar weinig aan te doen is”, legt hij uit. „Als de gemeente daar eens navraag naar had gedaan, dan zouden ze precies weten hoe de vork in de steel zit.” Zijn vriendin: „Hij heeft zijn eigen huis en is daar gemiddeld vier tot vijf dagen per week. En dat is maar goed ook, want langer hou ik het niet met hem uit. Bij zou in een mum van tijd mijn hele bestaan beheersen. Gezellig samenwonen, zoals anderen dat doen, dat zal bij ons nooit lukken. Het is juist de fysieke afstand die het haalbaar maakt.” De gemeente Leiderdorp is onvormbaar. Vanaf 1 september moet het tweetal 50.000 euro in termijnen terugbetalen. Alleen de bestuursrechter kan dat nog voorkomen.

„Maar ik geef ons weinig kans, want ook dan hebben we weer met die merkwaardige verklaringen te maken”, beslist hij somber.

De man vindt dat hij eigenlijk recht heeft op een fikse schadevergoeding. „Want al die ellende is niet goed voor mij geweest. Ik heb meteen weer een forse terugschlag gehad en ben een aantal maanden flink ziek geweest.”

(Wij hebben van de acht klachten, in één week, niet meer opgenomen om het geheel leesbaar te houden of dat wij geen toestemming kregen deze te gebruiken.)

5. Conclusies

Reeds in 1999 zijn in de Tweede Kamer, door de SP, over dit soort praktijken vragen gesteld (productie 299000030, 21 sep. 1999 en de beantwoording van de toenmalige minister van Justitie 19 okt. 1999) heeft er weinig tot niets bijgedragen tot verbetering.

Het is een gemiste kans voor de landelijke Overheid om met landelijke regelgeving te komen. Nu kunnen alle uitkerende instantie's zelf regels opstellen waardoor deze niet doorzichtlijker zijn geworden.

De bestendigde praktijk bestaat uit het disproportioneel toepassen van druk op verdachten van uitkeringsfraude, met als doel om hen zodanig te breken dat zij een door de sociaal rechercheurs zelf opgestelde verklaring ondertekenen, die meestal niet weergeeft wat de verdachte zelf heeft gezegd en waarin meestal meer benadeling van de uitkerende instelling wordt erkend dan dat de verdachte zelf heeft toegegeven of dan overeenstemt met de feiten. (Het feit dat verdachten om 05.00 uur van hun bed gelicht worden en dan tot 09.00 uur in een cel moeten doorbrengen, voordat zij gehoord worden, is daar een voorbeeld van.) Als de verdachte zich beroept op ongeoorloofde druk van sociale rechercheurs, ontkennen deze doorgaans en kan de rechter weinig anders doen dan het beroep af te wijzen. De uitkering(en) worden al heel snel ingetrokken en terug gevorderd waardoor mensen met geweldige schulden blijven zitten. En juist dit feit brengt mensen ertoe juist te gaan samenwonen, maar dan wel uit geldnood. Want zelfs huisuitzetting, afsluiting gas en licht, deurwaarder e.d. zijn dan het gevolg. Er is geen enkele opvang na het intrekken van de uitkering. Men blijft gewoon volhouden dat er wordt samengewoond en er geen nieuwe feiten zijn.

6. Aanbevelingen

1. De enige manier waarop volgens de SP dit veranderd kan worden, en waarop de verdachte van uitkeringsfraude effectief zijn rechten op grond van art. 29 Wetboek van Strafvordering weer kan terugkrijgen, ligt in het zichtbaar en hoorbaar maken van wat er in de verhoorkamer besproken wordt tussen verdachten en de sociale rechercheurs. Hetzij door middel van een opname op luids- en/of beeldband, die als processtuk bewaard blijft, het zij door het meekijken en meeluisteren van een advocaat tijdens het verhoor. Of door een combinatie van beide oplossingen.
2. Het verhoor dient niet op het politiebureau gehouden te worden, maar bij voorkeur op kantoor bij de uitkerende instantie.
3. Er dient veel meer rekening te worden gehouden met b.v.b. de kinderen en verdachten mogen niet langer dan echt noodzakelijk worden vastgehouden, zeker niet in een politiecel.
4. De gemeenten dienen per omgaande het overeengekomen 'handhavingsbeleid' in hun verordeningen op te nemen als uitvloeisel van het art. 118 ABW.. (Nota en Agenda van de Toekomst 2001 min. SZW die per 1 januari 2002 verplicht is.)

SP vragen aan het college van Burgermeester en Wethouders Leiden.

1. Het is de SP bekend dat sociale rechercheurs uit Leiden ingehuurd worden door omliggende gemeenten.

De Raad van Leiderdorp heeft daar een besluit over genomen maar de SP Leiden weet van niets.

Is het college hiermee bekend?

Hoeveel uur menskracht is er ingehuurd per jaar? (Ook door anderen gemeenten)

Wat heeft dit voor effect op de perfectiefnota van SoZa Leiden?

2. De sociale recherche heeft een kamer gehuurd in het politiebureau aan de Langegracht. Dat lijkt de SP behoorlijk intimiderend en wij vragen ons dan ook af of dit wel strookt met de beoogde klantvriendelijkheid van de Sociale Dienst, waar de sociale recherche onder ressorteert.

Het wekt in ieder geval de indruk dat het onder Politie Hollands Midden valt.

Bent u hiervan op de hoogte? En wat is uw mening hierover?

3. In 1999 is een rapport van de 'werkgroep sociale zekerheidsadvocaten noord' uitgekomen; met 'noord' wordt hier bedoeld 'Nederland-Noord'.

Hierin worden een groot aantal klachten gesignaleerd en aanbevelingen gedaan.

De SP zou graag willen weten of de daarin genoemde klachten ook voor Leiden u bekend zijn?

Het lijkt het ons bij aanbevelingswaardig om dit rapport aan de leden van de cie SI ter beschikking te stellen, zeker gelet op ons eigen rapport 'Een stiekeme relatie..?! Sociale recherche op de loer', die u heeft mogen ontvangen.

4. Het is de SP niet bekend of er gemeentelijke regels voor het optreden van de sociale recherche bestaan;

Zo niet, vindt de SP dat ze er in ieder geval moeten komen.

Zo ja, kunnen die aan de Raad ter beschikking worden gesteld?

5. Zijn er in 2000, 2001 en 2002 klachten binnengekomen over het optreden van de sociale recherche?

Zo ja, wat was de aard, het aantal daarvan en hoe heeft het College daarop gereageerd?

Raadslid Hans van Dam (SP)